

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

Over hockey

De serie 'De Hockeytweeling' (12+)

De serie 'De stoere hockeybende' (7+)

Over voetbal

De serie 'De Voetbalgoden' (9+)

De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)

Verder zijn er nog de serie 'Allsports Academie',

het boek *De wraak van Mysteria*, dat Gerard samen met kinderen schreef,

en het boek *Uitgespeeld*, over de Tweede Wereldoorlog en voetbal.

Gerard van Gemert

RARE FLATSEN

met illustraties van
Rudi Jonker

Gerard van Gemert

Rare flatsen

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Rudi Jonker

Trefw.: hockey, voetbal

NUR 282/283

ISBN 978 90 448 2422 3

D/2015/4124/037

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

www.gerardvangemert.nl

ROOD

‘Wat doe je?’ Ruben, de aanvoerder van FC Kraandorp D3, stond met zijn armen wijd voor de lompe verdediger van TPW ’83.

Die keek hem grijnzend aan. Hij hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Ik was net te laat.’

‘Net te laat? Helemaal niet.’ Ruben hoorde Noud, die op de grond lag, kreunen en hij zag hem over zijn scheenbeen wrijven. Zo te zien was hij goed geraakt. ‘Je schopte hem bewust. Anders was hij doorgebroken en kon hij alleen op het doel afgaan.’

De verdediger deed een stap naar voren. Zijn dikke buik botste tegen die van Ruben. ‘Pas op met wat je zegt, vriend.’ Hij duwde zijn voorhoofd tegen dat van Ruben.

‘Hoho.’ Mats was bij het groepje komen staan. ‘Doe eens rustig, ballonbuik.’

De verdediger draaide zich meteen om. ‘Wat zei jij?’ Hij liep nu dreigend op Mats af.

Die was niet onder de indruk, zoals Mats nooit ergens van onder de indruk was. Als er een kudde olifanten op hem zou afstormen, dan zou hij zich waarschijnlijk afvragen hoe olifantenbiefstuk smaakt.

‘Heb je ook al een ballon in je oren?’ vroeg Mats met de bekende glimlach op zijn gezicht en met glinsterende ogen.

Als antwoord duwde de jongen zijn buik tegen Mats aan.

‘Voorzichtig,’ reageerde Mats, die gedwongen een stap terug moest doen. ‘Voor je het weet, knapt je ballon en dan vlieg je het hele veld over tot hij leeg is.’

‘Uit elkaar.’ De scheidsrechter duwde Mats bij de dikke jongen vandaan. ‘Nog één keer en je krijgt rood.’

Mats keek om zich heen. ‘Wie. Ikke?’

De scheidsrechter knikte. ‘En een vrije trap voor TPW.’

‘Wát?’ Ruben was door zijn knieën gezakt om te zien hoe het met Noud ging, maar kwam nu weer overeind. ‘Die ballonbuik schopte hem, niet andersom.’

‘Schwalbe!’ De scheidsrechter zocht in zijn borstzak. ‘En daar krijg je een gele kaart voor.’

Noud was de pijn meteen vergeten en hij sprong overeind. ‘Schwalbe?’

‘Dat betekent dat je net doet of je geschopt bent, terwijl je niet geraakt werd,’ legde Mats uit.

‘Ja, dat weet ik ook wel,’ zei Noud. Hij draaide zich weer naar de scheidsrechter, liet zijn sok zakken en wees naar de blauwe plek op zijn scheenbeen, vlak naast zijn scheenbeschermer. ‘Krijg je dit van een schwalbe?’

De scheidsrechter keek kort naar het been van Noud, maar bleef bij zijn beslissing.

‘Geef hem rood, pap.’ De dikke verdediger van TPW wees naar Noud. ‘Eén voor de schwalbe en één voor een grote mond tegen de leiding.’

Mats voorkwam dat Noud uit zijn vel sprong door hem aan zijn broek bij de scheidsrechter vandaan te trekken. ‘Weg hier. Voor je het weet, word je weer weggestuurd.’

Noud weigerde en probeerde weerstand te bieden aan het getrek van Mats. Hierdoor sprong het elastiek in zijn broek, waardoor die naar beneden zakte en op zijn schoenen landde.

In zijn onderbroek en met zijn handen in zijn zij bleef Noud voor Mats staan. ‘Leuk, hoor. Sta ik hier in mijn onderbroek.’

Mats grinnikte. ‘Staat je goed.’ Hij wilde nog wat zeggen, maar een oorverdovend gefluit van de scheidsrechter, die vlak bij hem stond, voorkwam dat.

‘Rood.’ De man hield de rode kaart voor het gezicht van Noud.

De dikke verdediger grijnsde gemeen. ‘En terecht.’

‘Bemoei je er niet mee, ballonbuik,’ zei Mats.

De scheidsrechter wapperde nu met de kaart voor het gezicht van Mats. ‘Eruit.’

Mats trok de rode kaart uit de hand van de scheids. ‘Hele-

maal niet.' Hij keek serieus, maar de glinstering in zijn ogen verried dat hij er wel lol in had toen hij de kaart achter zijn rug hield. 'Ik zie geen rood.'

De scheidsrechter was even uit het veld geslagen, vlak voor zijn verbazing overging in woede.

'O ja.' Mats wees met zijn lege hand naar het gezicht van de scheidsrechter. 'Toch rood. Maar dat telt niet, want het is geen kaart.'

'Geef me die kaart.' De man probeerde niet te schreeuwen, maar dat lukte maar half. Het kwam er stotterend uit en de spetters van zijn spuw vlogen in het rond.

Mats hield zijn hand voor zich en keek omhoog. 'Hè, regent het nou?'

De dikke jongen ging tussen zijn vader en Mats in staan. 'Ja joh, geef mijn vader die rode kaart.'

Mats haalde zijn schouders op. 'Oké.' Hij haalde de kaart achter zijn rug vandaan. 'Je hebt er zelf om gevraagd.' Hij hief zijn hand, strekte zijn arm en hield de kaart voor de scheidsrechter in de lucht. 'Rood,' riep hij. 'Eruit.'

De dikke jongen stapte naar voren. 'Dat kan helemaal niet.' Hij probeerde de kaart uit de hand van Mats te trekken. 'Je kunt de scheidsrechter er niet uit sturen.'

Maar Mats was sneller. Het was een grappig gezicht. De dikke jongen die de kaart te pakken probeerde te krijgen, terwijl de lange, magere Mats hem steeds voor zijn gezicht wegtrok.

'Hé, kijk,' riep Noud, 'een skippybal.' Hij wees naar de springende jongen met zijn dikke buik. De andere jongens van de D3 die in de buurt stonden, schoten in de lach.

Om een einde te maken aan het voorval blies de scheidsrechter op zijn fluit. 'Ik staak de wedstrijd!' schreeuwde hij vervolgens. 'En ik zal ervoor zorgen dat jullie uit de competitie gehaald worden!'

'U kunt de wedstrijd helemaal niet staken,' zei Mats. 'U bent zojuist van het veld gestuurd.' Hij liet de rode kaart nog eens zien.

'Geef maar aan mij.' Aanvoerder Ruben hield zijn hand op. Mats gehoorzaamde.

Ruben liep naar de scheidsrechter en gaf hem de rode kaart terug.

De man blies meteen weer overdreven hard op zijn fluit. 'Ik geef jou en jou een rode kaart.' Hij wees naar Mats en Noud. 'En nou eruit.'

Ruben ging recht voor de scheidsrechter staan. 'U bent een slechte scheidsrechter. U kent de regels niet en u trekt het elftal van uw zoon voor.'

'En jou stuur ik er ook uit.' De man hield de kaart voor het gezicht van Ruben.

'Geef ons allemaal maar een rode kaart. Wij stoppen ermee.' Hij draaide zich om naar zijn spelers. 'Kom, jongens, we gaan douchen.' Hij liep over de middenlijn in de richting van de kleedkamer. De andere tien jongens volgden.

'Als we nu weglopen, wordt ons elftal geschorst.' Noud kwam naast Ruben lopen.

'Geeft niet.'

'Hoezo, geeft niet?' Mats liep aan de andere kant van Ruben. 'We stoppen met voetballen. Dit is al de zoveelste keer dat

we als scheidsrechter een vader van een speler hebben die partijdig fluit.’

‘Wat gaan we dan doen op zaterdag? Naar de speeltuin?’
Mats grinnikte.

‘Hockeyen.’ Ruben keek van links naar rechts. ‘We gaan hockeyen.’

VOETBALELENDE

‘Was dat nou nodig, jongens?’ Meneer Gloudemans, de coach van het team, stond midden in de kleedkamer.

‘Ja.’ Ruben klonk gedecideerd.

Meneer Gloudemans schudde zijn hoofd. ‘Ik ga even kijken of ik bij de scheids kan voorkomen dat we geschorst worden.’ Hij liep de kleedkamer uit.

‘Hockeyen?’ Kyan, de doelman van FC Kraandorp D3, deed de deur van de kleedkamer achter meneer Gloudemans dicht. ‘Dat meende je toch niet, Ruben.’

Ruben was met zijn rug tegen de muur gaan zitten. ‘Echt wel. Dat lijkt het meest op voetbal.’ Hij legde zijn benen op het bankje.

‘Mijn zus hockeyt,’ zei Quinten. ‘En daar ga ik vaak kijken. En ik moet zeggen, het gaat er daar wel een stuk vriendelijker toe.’

‘Hallo.’ Kyan liep langs Ruben en tikte met zijn knokkels op het hoofd van zijn aanvoerder. ‘Ben je net tegen de deur aangelopen? Hockeyen lijkt niet op voetbal.’

Ruben wreef over de plek op zijn hoofd waar Kyan hem had geraakt. Niet dat het zeer deed, maar het was gewoon een irritant gevoel. ‘Elf spelers, een groot veld en een bal.’ Ruben haalde zijn schouders op. Daarmee hoopte hij aan te geven dat hij gelijk had.

Kyan ging met zijn handen in zijn zij voor Ruben staan. ‘Ze

spelen de bal met een bezem zonder borstels, je mag de bal niet met je voet raken en die bal is de kleine broer van een bowlingbal, maar dan zonder gaten.'

Ruben grinnikte. 'Dat is wel een heel mooie omschrijving van de hockeysport.'

Kyan liep bij Ruben vandaan. 'Ja, kom op, Ruben. Waarom zouden wij gaan hockeyen?'

Ruben stond op en ging in het midden van de kleedkamer staan. 'Luister, jongens. Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik ben het voetballen meer dan zat.' Hij wachtte even om te zien hoe zijn teamgenoten zouden reageren. Meestal als hij iets tegen hen zei in de kleedkamer, kakelden ze na de eerste zin als een stel kippen die zojuist een vos in hun hok hadden ontdekt. Maar nu bleven ze gek genoeg stil.

'Zal ik eens even opnoemen wat we dit seizoen al hebben meegemaakt?' Hij stak zijn wijsvinger in de lucht. 'Eén. Een vechtpartij omdat de grensrechter van De Zwaluwen onze snelle rechtsbuiten liet struikelen omdat hij hem te gevaarlijk vond.' Hij keek naar Noud.

Die trok zijn wenkbrauwen omhoog. 'Jaja, jongens. Dat waren jullie alweer vergeten. Goh, wat speelde ik toen goed, zeg. Ik liet die linksachter alle hoeken van het veld zien.'

'En die grensrechter liet jou een hoek van het veld zien,' zei Kyan, die naast Noud zat. 'Maar dan letterlijk. Je viel zo hard dat je met je snuit in het gras belandde. Je had de sprieten tussen je tanden.'

'Helemaal niet,' reageerde Noud beledigd.

Kyan legde een hand op Nouds schouder. 'Echt wel. Je leek wel een koe die in de wei stond te grazen.'

De anderen moesten lachen om de opmerking van Kyan. Dat moedigde de doelman aan om door te gaan. 'Je geeft alleen een stuk minder melk dan een koe.'

Noud merkte wel dat protesteren geen zin had en toen lachte hij maar met zijn teamgenoten mee. 'Jij weet helemaal niet of ik minder melk geef. Je hebt mij nog nooit zien plassen. De hele wc zit dan vol met melk.'

'Heb je ook karnemelk?' vroeg Mats.

'Ik kan alles plassen. Melk, karnemelk enne ...' Noud had even tijd nodig om iets te verzinnen. 'Yoghurt, vla en zelfs chocolademelk.'

Hij stopte omdat Ruben hard in zijn handen klapte. 'Zo kan hij wel weer. Dat was dus één.' Hij keek de kleedkamer rond om te zien of hij nog steeds de aandacht van iedereen had. 'En dan die keer dat we tegen De Baronie speelden.'

'O ja, dat weet ik nog.' Jelte, de centrale verdediger, stak zijn vinger op. 'Toen schoten zij naast en de bal kwam via het reclamebord weer terug het veld in.'

Ruben knikte. 'En toen schoot hun spits hem erin en de scheids telde hem.'

'Eigenlijk had jij die bal gewoon moeten stoppen.' Noud zag zijn kans schoon om revanche te nemen op Kyan. 'Het was een zacht rollertje door het midden van het doel.'

Kyan deed zijn armen wijd. 'Wat is dat nou voor onzin? Die bal was naast. Ik dacht dat ik een doeltrap ging nemen.'

Noud trok een serieus gezicht. 'Als je de top wilt halen, beste Kyan, dan moet je op alles voorbereid zijn. Zelfs op een voorzet van een reclamebord.'

Kyan zweeg en keek de kleine rechtsbuiten met samengeknepen ogen en door zijn wimpers aan.

‘Dat was dus twee.’ Ruben stak zijn wijs- en middelvinger op en voegde daar zijn ringvinger aan toe. ‘Drie was de wedstrijd tegen owv.’

‘Wat betekent dat eigenlijk, owv?’ Noud keek vragend.

Ruben trok zijn mondhoeken naar beneden. ‘Was het niet iets met Op Winst Vertrouwend of zo?’

‘O, ik dacht Ouwe Wijven Voetbal.’ Mats grinnikte.

‘Maar wat gebeurde daar?’ Ruben keek verstoord. Hij baalde dat hij steeds werd onderbroken. ‘Uit bij owv?’

Er viel een stilte. ‘Ik weet het,’ zei Jelte na een paar seconden. ‘Dat was toch die wedstrijd in de regen?’

Ruben knikte. ‘Klopt.’

‘Toen werd eerst Noud in het strafschoopgebied neergelegd,’ ging Jelte verder.

‘Logisch, dat is de enige manier om mij te stoppen,’ zei Noud snel voor Jelte verder kon praten.

Jelte negeerde de opmerking van Noud. ‘En vlak daarna maakte een van de verdedigers hands in het strafschoopgebied. En Quinten werd een keer onderuitgehaald en er was nog iets. We hadden toen vier penalty’s moeten krijgen, maar de scheidsrechter verzoonde steeds een andere smoes.’

‘Hij zei tegen mij dat ik uitgleed.’ Noud schudde zijn hoofd. ‘Ongelooflijk.’

‘Had je je schaatsen aangetrokken in plaats van je voetbalschoenen?’ Kyan dook meteen weg om een klap van Noud te ontwijken.

‘Inderdaad. En we verloren met 1-0.’ Ruben trok een triomfantelijk gezicht. ‘En bij hockey gebeurt dat allemaal veel minder. Dus, zullen we gaan hockeyen?’

‘Laten we stemmen.’ Quinten stond op. Alle aandacht ging meteen naar de centrale verdediger. Hij zei nooit veel, maar als hij wat zei, was het altijd iets verstandigs. Dat had hem de bijnaam de Professor opgeleverd. Zowel verstandelijk als qua uiterlijk was hij het knapst. Alle meisjes op school waren verliefd op hem.

‘Wat vind jij dan, Prof?’ vroeg Mats.

Quinten richtte zijn ogen naar het plafond. Je kon een speld horen vallen. Het oordeel van Quinten was belangrijk. ‘Laten we het maar proberen.’ En hij stak meteen zijn hand op. ‘Ruben heeft gelijk. Dit levert ook niet veel plezier op. En als we hockey niets vinden, kunnen we altijd weer terug.’

Ruben volgde als eerste door ook zijn hand op te steken. En langzaam maar zeker gingen alle handen de lucht in. ‘Mooi.’ Rubens ogen glinsterden. ‘Dan ga ik ons morgen aanmelden.’